GINTARAS PATACKAS

MANĘS NEBUS KAI KADA

Su bičiuliu Raimundu Kulbiu

GINTARAS PATACKAS

MANĘS NEBUS KAI KADA

UDK 821.172-1
Pa358

KNYGOS LEIDYBĄ REMIA
Lietuvos kultūros ministerija
Kauno miesto savivaldybė
„ARX Baltica“ spaudos namai

ISBN 978-609-95288-0-9

GINTARAS PATACKAS

MANĘS NEBUS KAI KADA

Eilėraščiai

Kauko Laiptai
2011

I
KNYGA

PRADŽIOS KNYGA

Pradžios knyga

Braižyklė durklas saulės sistema
Ir gomurinis garsas iš žaltvykslės
Ir būtų linksma jei nebūtų liūdna
Gal taip kvatojasi apaštalai
Iškritę šiąnakt iš akių dėžutės
Kur dėti auksą purpuriniai rūbai
Pridengia skęstančią mauduolę kėnis
Paklūsta tarptautiniam arbitražui
Ir vinkšnose lėtai nusigaruoja
Nenoriu nei žuvų aš anei vokų
Kai požemyje mano Baubas stūkso
Nelyginant Baublys žodžius bubena
Kurie tikrai netilps ant atviruko
Nes visos Pradžios kaip šita panašios.

* * *

Suvalgyti savas rankas ir kojas
Ausis ir nosį lūpas ir blakstienas
Suėdus širdį širdperšiškai riaugtelt
Suėsti visą vienąkart save

Savigrauža kuri kamuoja žmogų
Čionai netinka šonkaulius išplėšti
Kaip kiaulei niurzgiant šlamšti savo žarnas
Užsigeriant dantų akmenimis

Aš pagaminčiau iš savęs kokteilį
Kuris pranoktų kruvinąją meri
Ir seksą pajūry fontanais seilių
Ir ašarų perpus su šlapimu

O koks pasidygėjimas draskyti
Save iš lėto perskelti kaip šizą
Į alter ego alfa ir omega
Geriau iškart betono maišykle

O taip puotų regėję visokiausių
Teapsiverks ginekologų gentys
Ir prezidento šventinis saliutas
Tebus į oro širdį kartečė

2010-ieji metai

Šampūnas baigės negaluoja žuvys
Nirvanų kuluaruos trūksta oro
Subvėjai be emocijų nukaro
Moskitų džiaugsmui sudegė maskva

Tokia yra tautos visagalystė
Penkioliktam kilometre už laisvės
Tranšėjai pasibaigus smigo veidu
Į purvą ir susitrenkė kiaušius

Po to pradėjo gimti kiaušingalviai
Su šunauja atėjo šungrybystė
O vienas prakilnus baroko meistras
Pareiškė kad daugiau nebealsuos

Tiks troškiniui – nusprendė gastronomas
Ir dramaturgas prie troškimų medžio
Raštelį prikabino raudų sienoj
Atleisk jam: buvo durnas nuo mažens.

O šiaip prasčiokas tarė kad agurkas
Užaugo geras: temps iki rudens

Vėl raudonuoja kalendoriai mūs

Dešimtą dieną baigias kryždirbystė
Sulanešystė laša iš rankovių
Iš algebros išsirita *genesis*
Ir pokši salvėmis Rudamina

Tiek silkių kad nespėsiu pritarkuoti
Daržovių į suflė. Kažkas užkibo
Be paliovos savaitę trečią geria
Žmona pikta tačiau išsivadės

Iš kur raudonų datų tiek priviso
Gal pergalę jau švenčia komunizmas
Palaidotas už tvarto ten kur dešros
Nuo Klaros Cetkin stalo laukia mūs
Skilandžiai iš sušaudyto bizono
Kurį nukovė Bilis Bufalo.

Ak vaikai tik neplokime katučių
O tai katiušos miegančios prabus

* * *

Užsimiršimas lyg užsikišimas
Triūbų varinių vandenį pranėrus
Ir ugnį be kurios dabar taip šalta
Kad nereikėjo triūbose užstrigt

Kam keisti į poručiką kornetą
Ir altą į pūtiką saksofono
Taip pučias dūdos o vis tiek nesprogsta
Iš vario pagamintos su praba

Mes būgnais mušim pergalę į kelią
Neišmatuojamo šventumo valsčiun
Pro nykumą lietuvių dykumų
Kur Haris Poteris? Kur Mobis Dikas?

Kol kas siusenimas gailus ant sienų
Kaip sako išprotėjus Rebeka
Galėjo būt žvali graži rieboka
O liko užsispyrus kaip ožka

2010 08 10

Apgailestavimai

Pro šalį mano vasara praėjo
Pro stakselius ir grotus Singapūran
Kaip moteris graži ir išdidi
Impičmentą sukėlus impotentams

Ir tegu eina – jos nesulaikysi
Ateis kita gražesnė štai tada mes
Ir pasakysime kas yra kas
Jai bei kitoms ypač svarbioms personoms
Atvipusiomis lūpomis Sobieski
Gera degtinė gaila kad nėra

2010 08 13

Iš pamokslų sūnui

Tie Jūrmalos plėšikai vėlei siaučia
Būk atsargus sūnau neik į varžybas
Neskink gėlių vėlyvą naktį Onai
Nesimosuok degtukų dėžute

Policija budri sučiupti gali
Čia Jūrmaloj policininkų pilna
Tačiau plėšikų dar daugiau priviso
Už latą prigalabys ar užmuš

Graži ta Jūrmala kai siaučia pūgos
Kai festivalį stebi zirgo galvos
Atsiriša balionas nuo flagštoko
Ir smėlio pasija žioplių pilna
Gerai kad ten sūnau negyveni

Karminis atlygis

Aš sapnavau kad naktį buvo karas
Korikas ir šerifas Pasadenos
Tarpusavyje mušės. Stribas buvo
Korikas – Muravjovų giminės
O Pasadenoje tai nepraeina
Nepastebėtai – žmonės šičia budrūs
Ir apie viską praneša valdžioms
Kurios nemėgsta airių teroristų
Ir šaudo taip lyg trečias pasaulinis
Lyg trečias pasaulinis vyktų čia
Sunku suprasti vyktų ar nevyktų
Bet kol miegojau viskas sklandžiai vyko
Ir gavo Muravjovas tris kulkas

2010 08 14

Dervišas

Jis ėjo vienišyn ir vienišyn
Ir tapo vienišas toks kad net gaila
Kad nepažino pats savęs o juk
Visi savim taip nori būti – savas
Kaip pusė piršto ketvirtis akmens
Prisiminimų medis atliepsnojęs
Kadais – nei pelenų nei apžavų
Toks tuščias kaip rašytojo bloknotas
Ar bankomatas pilnas deja vu
Vakardienos bet ji čionai netiko –
Bičiulis brolis mano gal aš pats...
Po žodžių šių ir vėl prabudo kaukė
Kraujuota marlė mumijos drama
Vienatvė buvo jis ir jos sulaukė

2010 08 24

Adalberto atminimui

Raktažolės, pražudę Adalbertą,
Boluoja pievoj, rytas, jų apstu,
Ir koks gi gavos nuoviras iš jų,
Kad Adalbertą šitaip apsvaigino –
Iš trečio aukšto pusę septintos
Iššoko, nuo raktažolių paklaikęs,
Gal nuo ko kito, laikas neatsako,
Bet faktas – Adalberto nebėra.
Vaivorykštinė pievos sutema
Šį rytą gailiai šaukės jo, ilgėjos.

Svingerių vakarėlis

Jei mano vyras būtų tavo vyras
Aš nežinau ką padarytų vyras
Kad tik įtiktų tau bet mano vyras
Yra ne tavo vyras
Tavo vyras

Tau nepatinka bet patinka man

Aš nežinau ką gali tavo vyras
Bet mano vyras būtų pats geriausias
Jeigu ne tavo vyras mano vyras
Aš nežinau ką mano mano vyras
Tačiau manau kad jis patinka tau

O jeigu apsikeistume mes vyrais
Aš nežinau ką vyrai pamanytų
Tik vieną naktį apsikeisti vyrais
Kad būtų vienas tavo mano vyras
Manau kad ši mintis gan nebloga

Tik vieną kartą tavo mano vyras
O pirmas kartas niekad nemeluos

Belaukiant Godo

Garbingai išlenda žolytė šlama
Seni futliarai popiežiaus maldyne
Incestas neįteisinamas bulė
Pražysta kultūringais prakeiksmais

Gimtadienis kaip pernai vėl ateina

Klausykis Leokadijos ką sako
Ši daugeliui nežinoma būtybė
Drugeliai žiauriai iškvėpavo chlorą
O kur dar vėliavų griežta darna

Gimtadienis jis turi vykt laiku

Kol traukiniai dar neapsimelavo
Ir kėdės girgžda draugiškai priimki
Šią padėką anglies ir vario laužui
Saldainiai kaip varvekliai ant stogų
Gimimui iš Anapusės iš komos

Toli nuo linijos beveik gale

Regėjau žlugusį didvyrį nindzę
Kadais prie starto linijos stovėjom
Ekliptikos stotelėje Adonį
Į priekį išsiveržęs krūtine
Jis buvo – kelio bylojo ženklai
Sunku sakyt koks apima nūn jausmas
Belankstant žalvarinę sąvaržėlę
Ir popierius dosjė bevartant liejas
Kriokliai palaimos psalmės akmenai
Ir spaudžiama jaunystė kaip inkštiras
Balsu magistro rikteli: buvai
Tu nulis kenotafas ir kapai
Savęs tu nesukūrei nes nelemta
Nei Gedimino žąsys nei stulpai –
Štai ką regiu aš buvusiam bičiuly
Išpuvusia dešniąja akimi
Ir karkiančiu balsu šaukiu stiklainiui
Elizabetai ar analfabetui
Ei elkis atsargiau atsilikai

Raida

Tiek daug trivialumo mūsų amžiuj
Kurį sukūrė braškančios echidnos
Tiek netvarumo rūmų statiny
Nuo Dekalogo ligi filologo
Kad fobijos ir prietarai atgyja
Ir konstitucija mūs neapsaugos
Anei konfucianizmas konformistų
Tik raidė Memorandumo pirma

Dykumos pastoralė

Kiek daug kiaulienos musulmono skrandžiui
Nespėja suskaičiuoti net imamas
Kiek sunkmečiu rūke pavojų tvyro
Kur slepias už olos vandalo vamzdis

Praskridus manai dykuma atgyja
Pilna humanitarinių gėrybių
Tiek sauskelnės tiek ir numautos kelnės
Valdžios atstovui tampa šauktuku

Minios protestas dar neprasidėjo
Ir rūmų šturmas virš kiaulienos musės
Subūrė debesį apžvalgininkai
Rašys taip kad nepastebėtos bus

Nuo doro rimo iki suirimo
Eilių eklektiškas ištinka posmas
Tartum post scriptum karvių bienalė
Septynerius metus išliks liesa

Nebuvimo sakmė

Ir kur aš nebuvau kada stebėjau
Tranzitinius laivus smailes bažnyčių
Stilistiką Koperniko sistemos
Ir Apreiškimo bokštų silfides

Ir kur aš nebuvau dabar gailiuosi
Kad nebuvau iš viso aš išėjęs
Aklasis princas akimis smaragdo
Tiek daug vaizdų praslinko pro mane
Bagdado turgūs Leipalingio liepos
Sušaudyti stribų gynėjų kūnai
Iš rankų kunigo gyvybės duona
Nesusprogdinti tiltai upės Kvai
Kas man papasakojo azijiečio
Ir būro sakmę kurgi Artefaktas
Manam pasauly nebuvimo šaltis
Jau laižo kojų pirštų galiukus

Sudie Sezamai tu neatsivėrei

Fabricijus

Fabricijus yra labai protingas
Fabricijus yra mergos sindromas
Ir pergalių ašis yra Fabricijus
Jis niekad nesilaiko šariato
Kai skutas bulvės sviestas varva skruostais
Ir nosis įbesta krūtin prišąla
Fabricijus užbliauna noriu mokslo
Štai tuo metu ir pirkit žibutes

Vaizdas į langą

Kas mus ištraukė iš tamsos pialų
Pripildė piastrų šiugždesio svetainę
Ant Šiaurės Vartų pakabino spyną

Aš nežinau girdžiu tik jūros mūšą
Sargybinio žingsnius kieme neverta
Atsakymo ieškot inkunabuluos
Atsakymo nežino Fatima

Būk atsargesnis leopardo kailis
Šioj augmenijoj gali sušmėžuoti
Žinia atslinkt barškuolės piruetais
Kaip pitija išmokus savo šokį

Todėl ir neturtingas Samarkandas
Kad mūsų nieks šiuos pločiuose nežino
Tik gelsvė kelianti auksinę galvą
Tinkluos nirvanos pasinėręs voras

* * *

Ne su poetais mirtinos varžybos
Ne su jaunystės raumeningais kūnais
Su savimi pačiu varžybos šitos
Dar vienas bandymas susinaikinti

Aplenkti uoslę ištarą ir regą
Klausos ambrazūras goslingą lytį
Aplenkti jausenas trapias ramybę
Link šalto tvirto nebuvimo prado

Ten kur poezijos net ir nebuvo
Vietovėj kur nedrįsta žengt net Dievas
Poetą veda žlugdanti puikybė
Ir čia yra didybė jo ir skurdas

Atleiskite nežinantiems kas žinot

Mažų meškučių dainelė

Maži meškučiai mėto bumerangą
Į tolį mėlynuos sniegynuos eglių
O kėkštas skelbia kad tikėt neverta
Kad ne varžybos tai o apšilimas

Kai bumerangas numuša pelėdą
Mažų meškučių džiaugsmui numizmatas
Jų kiekvienam karšton pėdelėn deda
Po blizgančią senovinę monetą

Kas suskaičiuos kiek numušta pelėdų
Ir švilpdami kada grįš bumerangai
Jei vasarų atėjo alebastras
Girti ugniagesiai egles gesina
To net maži meškučiai nebežino

II

KNYGA

PSALMĖ 2

Psalmė 2

Po iliustracija šėlioja Brailis
Kur tai matyta du šimtai skylučių
Išdurtos kaligrafiška ranka
Ir akys kaligrafiškai išdurtos
Ranka likimo virsta pagalvėlėm
Tavųjų pirštų ir žuvų piršteliai
Prie ropinės žaliųjų vandenų
Tik talentingai popierių terlioja
Kol patiki sausros geltonumu
Su Vinetu šuoliuojančiais apačais
O kiek dar lieka amžiaus neišdurto
Bet apie tai jau puslapy kitam.

Agata

Agata Kristi moko jeigu kristi
Tai kristi kad surastų detektyvas
Mažų mažiausia du svarius lavonus
Kad angliška įvyktų žmogžudystė

Tad turi būti ir nuodai ir kirvis
Kur nors senoj parapijoj Češyro
Ir debesy jo katinas šypsotųs
Plačiai tartum Erkiulis Puaro

Agata moka intrigas užmegzti
Kaulėtom rankom senmergės o kristi
Vis tiek neapsimoka krikščionybė
Žudyti draudžia tik ne Puaro

Be žmogžudžių nebūtų detektyvų
Kaip be vilkų jorkšyrų ir terjerų
Karališkos medžioklės neįvyktų
Žodžiu be kraujo būtų nuobodu

Kokia Agata būtų be nuodų –
Tarytum Holivudas be ekrano

Garo mašina

Po susimąstymo einu į sauną
Sarbievijaus ant plautų deklamuoti
Sapiegų rūmuos ši puiki buveinė
Kadaise buvo kunigui skirta

Beržinės vantos ant medinių gultų
Čia primena asketišką pėryklą
Plakt nuodėmingą odą iki kraujo
Tiktai giliems išminčiams įmanu

Aš pradedu suprast kuo lenkų šlėkta
Čia skirias nuo lietuviško mužiko
Įsivaizduoja lenkas Jėzum Kristum
Mužikas tik perkūniška kruša

Tačiau žmonių pro garą nesimato
Jo perteklių stūmokliai suvartos

Degustacija

O aš vis degustuoju degustuoju
Šią skurdžią pajūrio sistemą rūmai
Pavirto sandėliais pilnais daržovių
O viešbučiuos užšalo elektra

Tad nepaliki mūs elektorato
Tikrai bičiuli Šangri La nelaukia
Sniegu Šanchajuj užpustytos stotys
Tik čia jauku po geišos žibintu

Įlįsk į pastoralinį peizažą
Nemirtingumo upėj išsimaudyk
Užliek laku rieves nupjauto kelmo
Gerai per pamaldas išsivėdink

Prieš Dievą – nepakenčia prasto kvapo
Tokia mūs degustacijos pradžia

Arabiškas

Tai buvo keturi jauni arabai –
Penktasis ganė viesulą už širmos
O šeicho palapinėj vyko flirtas
Nes ne iš kelmo buvo jie spirti

Turėjo daug trotilo ir aguonų
Nuo užpuolikų stingeriais jie gynės
O ypač per žydėjimą kanapių
Ir visas Talibanas gerbė juos

Ožkapisiai kalniečiai musulmonai
Korano garbintojai ir mergišiai
Per ramadaną lupantys *kosiaką*
Šachidai buvo broliai keturi

Paskui kai vienas jų susisprogdino
Metro stoty prabilo Gvantanamas
Kitus tris brolius po elektrošoko
Ant narų rado kiaušiais prikaltais

Todėl vaikai nežaiskite degtukais

Gediškas

Ir aš žinau ką tau nepasakyti
Netart nakties lietaus žvaigždžių ir vėjo
Nekviest ateiti chtoniškų būtybių
Nedėti kur nereikia kryžiaus ženklo

Ir aš žinau ką tau nepasakyti
Šuva aguonos šulinys ir svirtis
Vijokliai ir gebenės stogo čerpės
Langai koridoriuose apmusiję

Tai viršuje peslys Perkūno veidu
Neleidžia man tau nieko pasakyti
Glamonės uždraustos o meilės jūra
Nedrįsta aktorių tart pavardžių

Tu uždrausta tartum kalba lietuvių
Spaudos gadynėj naktį siautė škvalas
Išbarstė proklamacijas ir laiškus
Čiurliai be atpažinimo ženklų

Tartum malūnsparnio kabinoj meilė
Yra tau niekad nieko nesakyti
Ir nesvarbu kad niekad o svarbu kad
Yra kitaip nes kaip ją atpažintum

Populiari daina

Nakties skvarbumas pikų šešiaakę
Po užeigas ir sambūrius nešioja
Po stichijas ir perlo kruopų lietų
Galvoj girtuoklio gimsta kalambūras

Netarki op kad opusas gyventų
Opalų tankmėje su oposumais
Ir kad atgimtų senas optimizmas
Opa tokia nors vežk ją į Europą

Štai tokios kalbos kameroj lošimo
Kiekvienoje kišenėje po malką
Už durų griaudžia budelio kaladė
Ir lieka neišloštas milijonas
Trims milijonams žuvusių tėvynėj

Pinokis Kazachstane

Pūkuotas persike koks tu raudonas
Kaip sprogusiam „Nautiliuje“ ventilis
Kada pasieksi tu visatos kraštą
Su šiukšlėm ir kitokiom atmatom

Pūkuotas persikas kalnų masyvuos
Prie glenciano veidu į ledyną
Taip puikiai nutapytas mano drauge
Kad leiski atsikąsiu aš jo pusę

Visatos pusę kelkraštį kraštelį
Saldumą vaisiaus saugos mano lūpos
Lig kito bučinio visatos krašto
Dievaž tapyba tai išsigimimas

Kalbėjo sienai vargšas Buratinas

Konglomeratiškas

Galiausiai liko glaudės ir Fantomas
Paryžiuj šiąnakt pusę aštuntos
Visi išnyko neatvyko paštas
Į geležinkelio Šiaurinę stotį

Nyku stovėti buvo šnekučiuotis
Bežiūrint kaip susivynioja bėgiai
Ant ritės į burgundišką *spaghetti*
Kaip Chronas su chroniukais ryja žuolius

O glaudės – jos ir liko pas ministrą
Kuris gerai neapskaičiavo šansų
Išlikti pomirtinėj vyriausybėj
Biudžetas glaudėms buvo per žiaurus

Frikcija

Prieš sprogdamas arbatinukas mąsto:
Kažin ar keliaraiščiai atlaikys,
Ar dar yra pasaulyje šachidų?

Skani ta ramunėlių arbata –
Išvirę „myli“ ar „nemyli“ plaukia
Pilvais į viršų kaip negyvos žuvys.
Tada jaučiuosi aš barakuda,
Ir džiaugsmas išplasnoja tartum baubas,
Pakėlęs vokus į eilinį amžių,
O Gogolis apsiverčia karste.

Koksai Arbatas be arbatinuko?

2009 08 15

Po Po

Po Po neliko vietos poetizmams,
Era išaušo beisbolo lazdoms,
Ir futbolo gynėjai siaučia vejoj.
Matyt, atėjo laikas *pakazuchai*,
Nes raštininkas biseksualus surinka:
Velniop tą Po! Aš viską toleruosiu!
Ir aš taip pat ne Po. Ir tiesą sakant,
Truputį šiandien Edgaro man gaila,
Kad jis neužsimovė sijonuko,
Ir varnas jau kitaip išdresiruotas –
Išsilesa akis be „Nevermore!“

2009 08 15

Už lango, naktį

Kažkas pro langą vėl praėjo šiąnakt
Įsirėžė į priekinį frontoną
Aukštais kulniukais.
Galbūt šoko stepą?
Miegojau, gaila, nieko nemačiau,
Nekrustelėjo organas numiręs.
Kada guliu, kada naktis ir vėjas,
Kada dar langas, migdamas džiaugiuosi,
Kad visgi ne belangė, o balkonas
Vėl pilnas architekto lunatizmo,
Prasėlina katė, ir šilkas šlama
Užuolaidose, vėl kažkas praeina
Pro šalį kaip išgerto vyno džiaugsmas.
Ryte prabudęs vis kažką randu –
Šaligatvyje žvyru užbarstytą
Raudoną dėmę, plauką, popierėlį,
Ko nemačiau erotiniam sapne,
Ir apima kas kartą džiaugsmas *lievas*,
Kad, ačiū Dievui, šiąnakt – ne mane.

Paveikslas arba vaizdas, šiaip matytas

Oklahoma. Platformos, kaukši mini.
Taisau sugedusią reklamą. Šviečia
Krūva sugedusio freono. Tarpais
Girdžiu už sienos dusliai kosint žmoną.

Teisingas laikas. Jokio paralyžiaus
Ivanuška kvailelis srebia putrą,
Vyniojasi lyg siūlai makaronai
Lig pat dangaus. Dėkokim Ariadnei.

Dar pusmėnulio nieks nepakabino –
Tyku žvaigždžių šaly, ir sako žmonės:
Geriau gyventi ir nebuvo lemta.
Orakulas su pitijom pridviso.

Ir jokio bomžo, jokio bomžo, skersas
Kaip Pinokis, apgautas Buratino,
Jau kala batsiuvys platformon vinį,
Į širdį – ne, kad liktų pakasynom.

Nuo Literatų gatvės Oklahomon
Nurieda obuolys. Paveikslas merdi
Į sieną apsuktas. S. Nėris žada:
Sugrįšiu! Gal negrįžk! Tikrai, sugrįšiu!

Atletiška moteris

Atletiška ši moteris juk buvo
Tik pažiūrėk koks *pectoralis major*
Ir koks platus *latissimus* jos *dorsi*
Ir presas kaip jaunos Tamaros Pres
Atletiška ši moteris kadaise
Iš kultūrizmo sėmėsi kultūros
Ir keikės daug mažiau negu vežikas
Kai varžybas pavykdavo laimėt
Aš ją dažnai matydavau *Playboy'uj*
Išžagintą kaip žaginiai Vyšniausko
Ne veltui o už šimtą dešimt žalio
Ne vagina žavėjo – raumenim
Dabar ji vaikšto lašiniais aptekus
Ir laipsniškai nugrimzdus į stikliuką
Aš nesakau kad kojom siekia dugną
Nugrimzti jai neleidžia lašiniai
Ak lašiniai prėskos vaikystės duonos
Ak mano kanibališka svajonė
Ją dulkinu lyg ėsčiau sumuštinį
Ir ne tik Šančiuose jaučiuos sotus

2009 09 10

Metro

Aš įžengiu į Herkaus Manto gatvę
Kaip man toli dar ligi Karaliaučiaus
Beveik du šimtai metų tam kad liaučiaus
Skaičiuoti metrais liko metrai du
Pirmasis tai Emanuelis Kantas
Antrasis – aš bet gatvėj Herkaus Manto
Dar tebevyksta prūsų sukilimas
Ir suversta galvų jau metrai du
Kaip man toli dar ligi Karaliaučiaus
Kur dvimetrinis Herkus laukia metro
Atrodo kiek gatve šia bekeliaučiau
Negreit čia dar bus iškastas metro

2010 09 10

Kartais

Tai kartais būna rožė, tai česnakas,
Mėnulis, prisiėdęs beladonos,
Sapnuoja, kad pagavo jis Li Bo,
Valtelę šitą, įrangą jos, karpį,
Didesnis kartais karpis nei Li Bo.
Tai kartais būna svidrė, tai mairūnas,
Mėnulis, prisiėdęs beladonos,
Sapnuoja, kad pagavo jis Maironį,
Valtelę šitą, Nemuną ir Nerį.
Maironis jam didesnis nei Li Bo.
Tai kartais būna vien tik rozmarinas.
Mėnulis, prisiėdęs beladonos,
Sapnuoja, kad policijon pakliuvo,
Ir alibi pateikia, kad Li Bo,
Kad jam graži poezija lietuvių,
Ir nusišauna tyliai kaip Širvys.

2009 09 10

Floristas

Ir noriu defloruoti aš floristą
Išdekoruot jo kuokelius piestelėm
Prieš tai pamirkęs jas į širšių lizdą
Kad nepražystų niekad sakura
Ir noriu aš sulaukti Valentino
Dienos kada piratai lips į uostą
Skaityti bylą Dreifuso o skruostą
Man rausvomis širdelėm aplipdys
Mulatė čiupinėdama daikčiuką
Kad baigtųs šis netikęs pavyzdys

* * *

Taupau vadinasi manipuliuoju
Neperšaunamas juodas kadilakas
Plakatuose įstrigęs stovi skersas
Po spindinčiais blondinės apžavais

Ir dar kitaip apgaudinėju ego
Preciziški sprendimai liuoksi salėj
Kaip dideli gelsvai dryži mamutai
Ir veria šoną ligi panagių

Kam buvo lemta tas seniai įvyko
Pilni neišsipildymų kokteilių
Užeina vyrai šičia lyg tarp kitko
O vis dėlto reikėtų nusičiurkšt

Ir nematau aš čia jokių problemų
Komanda suburta viešieji ryšiai
Gimnastės lūpomis galbūt dar ryšis
Išpūsti sekuliarinius mainus

Pamąstymai prie baro

Mačiau kadaise moterį ratuotą
Tarytum bitė dūzgė per žolynus
Žiedadulkių europine vėže
Tarytum dulkinėjo dulsinėja
Ir ką tokiai sustojusiai sakyt
Kad stojosi ne vietoj ne laiku
Ir kas už kelnes plyšusias atlygins
Neapdraustos kaip subaru jos buvo
Įpilk barmene ir negriebk kadastro
Per aspera ten būsime visi

Draugai banknotais virtę

Draugai mani gyvena supresuoti
Banknotais virtę kaupiasi taupyklėj
Tik pažiūrėk koks didelis Vydūnas
Į du šimtus Parulskių išmainai
Bet net ir jį kamuoja celiulitas
Širdėsena ir mėsinės metanas
Padarė juodą darbą ir išnyko
Banknotai kaupias – viską atlaikys
Kada po šimto metų į Patacką
Pažvelgsi savo vištiška akim
Užsimanysi miego ir kotletų
Ir šimtą metų pavėlavęs gausi
Iš padavėjos meilės ir grąžos
O nieko buvo juk kadais vaikinas
Kai spaudė klemkas stūmė dūrą Laisvėj
Aplenkdamas aiškiaregius ir donjas
Rositas – kol pavirto banknotu.

2010 02 10

III
KNYGA

LAPĖS IR BAMBUKO TĘSINYS

Lapės ir bambuko tęsinys

Bambukas auga bamba kad *bambino*
Kurį jis paskubom taip išaugino
Bus krienas jeigu elgsis kaip lig šiolei
Kad pilnos panagės ultramarino
Ir kad kažkas jo lapę numarino
Beliko tik Coliukė ir karoliai
Viena kita puse ne žmogiškąja
Teisybė spindi visa kita maja
Buvau bambukas aš o būsiu Buda
Bute jis šnabžda lapų nieks nešluosto
Ir ligi Budos jam kaip ligi uosto
Kur kitas glosto lapės kailį rudą

2010 06 28

Žolinė

Penkiolikta rugpjūčio. Nesvaru.
Taip nesvaru, kad nešvaru atrodo.
Mama išnyko tarp dangaus garų,
Ir kelinta para nėra patrono.

Žiedadulkių ir šienligės era.
Sportuoja ir spurtuoja Spartos sporos.
Į rudenį įnegyvėja Ra.
Ramybės jums – jo paskutinis noras.

Kažin ar gera būti paliktiems?
Kaip niekad nepakeičiamų neliko,
Vinilo plokštės iškrenta šventiems –
Nuo azijato ligi kataliko.

O muzika iš tolumų – garsyn.
Iš ilgesio svirplys, sudaužęs smuiką,
Apsigyvena Viešpaties ausy,
Toks didelis, kad matosi, kaip dulka.

2009 08 15

Rudens buhalterija

Paklydo protas skaičių kabaloj
Skaisčiausias buvo o paliko juodas
Tarytum ženklo įdagas uoloj
Ir ruošiasi verdiktą tart sinodas

Poezija jau aišku ne madoj
Skaičiuoklės tarška kaip malūno girnos
Ir sujudimas vyksta Slabadoj
Kad tuščias geto klojimas ir svirnas

Klounada ir holokaustas. Tuoj
Rudens skruzdė nuteis pajacą žiogą
Nes *manjana* jau šiandien ne rytoj
Jau darganos sloga ir šitaip bloga

Išnyksta niekadėjai niekadoj
Pirmoji dekada rugsėjo žada
Aklų viščiukų šokį dykumoj
Ir Romon žengiančių gaidžių paradą.

* * *

Gyvenimas makabriškas
Dainas dainuoja stoiškas
Sarkastiškas arabiškas
Ir nepasikartojančias

Tokia ekvilibristika
Spyruoklinis judėjimas
Nekinta tik statistika
Mažėja mūs mažėja mūs

Ir kam tie žodžiai

T. M.

Aš po Tavim kaip po žeme
Skaisčiam rugpjūty
Tarytum vienas visame
Nenoriu būti

Aš noriu būti viršuje
Kilimandžaro
Kad devintajam danguje
Prabustų žaros

Ir nežinau kokia virve
Surišo sielas
Kad ligi šiol myliu Tave
Net ir pro sienas...

2009 08 20

Valtys

Išplaukia valtys į tenai rytoj
Mačiau jas jų daugybė mūsų laukia
Saulėlydžio raudonojo žaroj
Taip iškilmingai juodos valtys plaukia

Laivagalyje mudviejų vieta
Mieloji – ir saulėlydis ir burės
Mirtis neiškilminga nešventa
Kaip mes abu bet iškilmingos jūrės

Rytoj manoji valtis jau išplauks
Jei nori sėskis iškeliausim dviese
Išverksim išliūdėsim nebelauks
Krante palikę – dulkės ir griuvėsiai

Vaikystė

Kaip Ji jau niekad nepareis
Namo per pievas.
Kaip smirdi ievos vakarais,
Kaip kvepia Dievas.

Kaip tupi šerdyje vinkšnos
Graudus nykštukas.
Kaip niekad jis nesužinos,
Ar Žemė sukas.

Ji – formos kugelio, tokia
Skani, kad ėstum,
O tolimiausiame taške
Iš meilės dvėstum.

Vaikystė. Metras subtilus,
Toks pats ir rimas.
Taip gaila, kad jos jau nebus,
Bus suirimas.

2009 08 25

Motinos veidrodis

Jeigu tu nerandi tiesos
Pažiūrėki į motinos veidrodį
Į tave ji pažvelgs iš tamsos
Sustiklėjusia amalgama

Anapestais anachronizmais
Geležinkelio bėgių Ana
Iš Anapilio motina sako:
Gyvenu dabar Termopiluos

Rodo motinos veidrodis

* * *

Diena sunki kaip mestas *buterbrodas*
Švelnumo reikalauja atidos
Ir rūpestis išlikusių vienodas
Kairė – paims, dešinioji – atiduos
Sunkus yra gyvenimas sviestainių
Tiek kartų kritus sviestu ant grindų
Nebesulaukia pagarbos iš ainių
Iš paribių ir centro Pompidu
Sunki diena tik echolotas plaukia
Bengalijon kruiziniu laivu
O aidoskopas kalbininko laukia
Ir tikisi užuojautos žuvų

2009 08 29

Dėkingas

Aidui

Narkozė. Slaugė. Nemunas. Pūkai.
Kažkas svarbaus staiga prasmės neteko.
Dėkoju, kad manęs nepalikai
Kloakoje tarp Kauno ir Kazbeko.

Protagonistas. Sausvirvė. Garai.
Niekingas darbas sanitaro slieko.
Ant Beverlio kalvų gyvent gerai,
O ypačiai, kai vasara palieka.

Naktis. Žibintas. Gatvė. Ką sakai –
Kad nekartočiau Aleksandro Bloko,
Kad puošia vyrą šarvai, ne taukai,
Ir nieks negirdi mūsų dialogo?

Taip būna. Skauda. Amžiams – teesie!
Dėkingas tau, kad tu šalia stovėjai.
Garsėja mirusiųjų šnabždesiai
Iš televizoriaus prieš pat rugsėjį.

Prieš pat rugsėjį nuotaika bjauri,
Varpai bažnyčių kosmosą suskaido.
Šatenės. Sartras. Sodai Tiuilri.
Su sąlyga, kad neišgirsiu Aido.

Manęs nenuvežei...

Aidui

Nuvežt prie jūros debesiu audros
Sėdynėj aukso kabančioj virš škvalo
Greičiau nei žaibas negu niekados
Sodint kaip oro bučinį ant kelio

Greičiau negu užaugtų po dienos
Užgožęs kepures Kilimandžaro
Atgal prie jūros jūros mėlynos
Gal lygiai šeštą valandą po karo

Grąžint prigimtine teise pliažus
Aukščiausiasis nežino ką jis daro
Ledus atrakcionus ir miražus
Koks jis gražus ištrauktas iš košmaro

Suteikt dvarus Mickevičiaus eiles
Sūpuot virš keteros bangos kol Laikas
Savąsias problemas galop išspręs
Koks jis gražus sapnuos išniręs vaikas

Kliudžiau

Linai

Ir štai lieku su katyte Biliūno.
Kaliausė, laimės žiburį ji laiko
Kairėj, dešinėje puodelį pieno –
Gal atvirkščiai. Pažvelk, koks vasarojus!

Aš neatsimenu. Paklausk Biliūno.
Katytė štai ant dviratininko sprando
Laiminga sėdi. Kur mana katytė
Su dviem kreivais išlindusiais dantukais?

Aš neatsimenu. Pažvelk, koks laikas:
Rugpjūčio ramuma lyg iš nirvanos,
Katytė ant puodelio porceliano
Ir mano – plokštumoj susitapatina.

Jai skauda tą išlindusį dantuką,
Kuris kairėj. Dešinėje dar sveikas
Pusiau, ji šitaip nori pieno,
Ir gal padės milteliai jai dantisto?

Tiktai Biliūnui niekas nepadės!
Aksonometrijoje lit. programų
„Kliudžiau“ jis rėkia vargšams gimnazistams
Ir perveria strėle katytę mano.

Prisimenu – jos vardas buvo Lina.

Čiau čiau

Labai seniai turėjau aš čiau čiau.
Kadais, pažvelgęs į oscilogramą, rudą
Jo kailį vis regiu. Išėjo kailis,
Pro diemedžius pažiro į Visatą.
Visuomet, kai tari man „čiao“, bukas
Sugrįžta skausmas. Mandolinos, *darling*,
Jo nenumaldo, staltiesėlių gnomai
Tebesimaudo gulbių ežere.

Seniai jau ežeras užbetonuotas,
Ir gulbės virto bulvienojais, *darling*,
Ir man seniai jau laikas virst nafta,
Tiksliau, ne man, o šūdui, kuris gaubia
Storžievę odą. Nesiprausiu, *darling*,
Nes plėšdamas kokoną išplasnoja
Kažkas didesnis, subtilus, spalvotas,
Išjungdamas skalbimo mašinas –
Sparnuotas kaktusas, o gal drakonas,
Ir skalbiniai boluoja kaip skelbimas:
„Kažkur pradingo mano šeimininkas.
Suradusiems – atlyginsiu! Čiau čiau.“
Atlyginsiu – matai, raštingas, *darling*!

Katmandu

Keliauk į Katmandu Skardu Braidu
Kalba lietuvių miestai Baltistano
Nubrėžia trasą ir nėra klaidų
Ten alter ego kažkada gyveno

Nuo tvano iki Baltijos balos
Baltieji slūgstant vandeniui nuklydo
Nuo Budos ligi Petro ant uolos
Nuo jotvingio ligi Europos žydo

Jie ne po vieną ėjo o po du
Tarp hunų hepatito ir dravidų
Nes prisakyta buvo: Kad man du
Tai ne skau-du ir ne sken-du – druidų –

Su keltais Skandinavijon brąsta
Pro Brestą iš Braidu pas keltus vienas
Tegali būti Dievas o banda
Visur po du kol mirguliuoja dienos

Tačiau senatvėj vienas kai lieki
Kai Raštą perskaitei ir vargo naštą
Kitam užkrauti teisės neturi
Piligrimystėn į pasaulio kraštą

Kaip Pradžiapatis šaukia Katmandu
Turi keliaut kaip nekrikštas į Meką
Ten kur Skardu Braidu ir mudu du
Jau nebe du mirty o vienas lieka

2010 08 27

Čiao

Linai

Mėlynai apsirengę linai
Ten kur laukas kadaise žaliavo
Raudonuoja kaip paukščio sparnai
Iškeliavo balandė, ne tavo

Nežinai gal blondinė atmins
Kas žieduotoją paukščių apgavo
Gal tai tik netekimas akims
Nukraujavo ir noru ne savo

Netikėki kai sako nėra
Ką tiktai ji tave pabučiavo
Įkvėpimo skaisti Venera –
Ketureiliais tave ketvirčiavo

Nesakyki sudie net iki
Jau geriau nesuprantamai: čiao
Čia švelni čia lig skausmo dygi
Jos tiek daug kad nieks nesuskaičiavo

Garlaiviui ir žmogui

Finansiškai subtilus dalykas
Laidotuvių ir nekaltybės vainikas
Keičiasi vietom
Ašarą per sausrą išspaustą
Pasveria draugas Faustas
Bruto ar Neto

Majakinu Majakovskiui moju
Summa summarum kartoju
Per sumą; moto –
Atsakymas vienas: plaukia
Garlaivis Teodoras kaukia
Įrodymas – foto.

2009 08 20

Aštuoneilis

Po to kai jie manęs nepastebės
Lelijos ledas Leninas Tbilisis
Eilutės šitos naktį suskambės
Ir kaukolės link ešafoto risis

Kai būsiu vabalas usnis gūnia
Ant žirgo nugaros Šecherezada
Prašau maldauju žvelki į mane
Eilėm į mirtį žengiantį paradą

Žvilgsnio kampas

Bandyk žiūrėt į viską pro pirštus,
Tarpupirščius gerai išsivalyki,
Nes gavus šimtą smūgių per padus
Suplyšta netgi pėdkelnės, matyki
Lygybę, laisvę, laimę pro pirštus
Jau sukryžiuotus, kumštis – daiktas nieko,
Todėl smūgiuok į orą tris kartus...
Patenkintas? Dar ne?! Tada žiūrėki
Teleskopu, mikroskopu, o gal
Žiūronais, nepamiršdamas ir lupos,
Ir jų dėka grąžinsi sau atgal
Vaikystę mielą. Perskeltos jos lūpos!

Reinkarnacija

Čiulbėjo drąsiai naktį aitvarai,
Kiek skarbo jie privilks jų geradėjui,
Čiulbėjo ir žadėjo atvirai,
Ir šitai nepatiko skarabėjui!

Jis manė – šeimininkas šūdvežys,
Kuris manuos namuos apsigyveno,
Ir kad tik jam jis subinę laižys
Ir džiaugsis, kad stora, o Dieve mano.

Ir keistas kvapas tvyro kambary,
Kuriam aš gyvenau prieš šimtą metų,
„Šanel", karmino, šūdo vidury!
– Atleisk, Karmen, kad jaučias – nesimato!

Tu vėlei juodą suknią užsivilk,
Raudonus batukus aukštais kulniukais...
Ir savo matadoro neapvilk –
Matai, lopšy jis, pergimė, berniukas.

Ne skarabėjai vilko – aitvarai,
Ir angelas čia trigrašį pridėjo:
Atgniaužki jo delniuką, juk matai,
Kad ten mana žvaigždė, kuri spindėjo!

IV
KNYGA

ŽALGIRIS

Žalgiris

Viduryje lauko nejaukiai stūkso
Tanenbergo kryžius
Mūsų manevrai nesuprantami
Mes nestovime „skydas prieš skydą“
Mes puolame traukdamiesi
Perkūno trišakiais atremdami rankenų kryžius
Ir kaip rezultatas
Strėlė fon Jungingeno akyje
Išdrožta iš lietuviško karklo

Žalgiris

Šiąnakt iš dangaus dribo
Riebūs kruvini žodžiai
Surūdiję kaip šimtmečiai
Šiąnakt numerologija
Dėstė atkarpas
Istoriniuose žemynuose
Vienas jų buvo nušluotas
Magistrato žemėlapy
Žalvarnis krankė Žalgiris
Jegomość Jogaila
Meldėsi palapinėje
Dulkindamas šventąją Jadvygą
Kad pergalė virstų pralaimėjimu
Imperijai tautai
Po daugelio metų
Virtusiai maža respublika
Bet Lokio guolis
Ligi šiol tebesisapnuoja
Merime skaitytojams
Bet Mickevičius lenkiškai
Išduoda Lenkiją
Od morza do morza

Žalgiris

Valgo kalba
Rezga tinklus
Kryžiuotis voras
O tada
Pabėgo
Palikęs magistrą Ulrichą
Gulėti kraujo magistrate
Tik perkūnas nebesisvaido
Žaibais į krikščionių šventyklas
Jau šeši šimtai metų

Žalgiris

O protėviai kapojo iš peties
Ausies neteko Hansas ir jo Žanas
Kuriems nebuvo kryžių išminties
O tik Perkūno trišakis vaidenos

Su lenkų šlėkta susidraugavau
Nors krikštytas ant balno šauniai laikės
Iš juoko priepuolio vos negavau
Kai Ulrichą po mūšio lauką vaikės

Bet Vytautas mums liepė atsitraukt
Šis taktinis manevras sklandžiai vyko
Kad kilpą sugebėtume užraukt
Atkirst atsitraukimą užpuolikų

Į priekį stojo Smolensko pulkai
Greta šuoliavo ir totorių bėjai
Paties Alacho nuskusti plikai
O štai tada ir šlėktos sužibėjo

Aš Vytauto pakaušį tik mačiau
Apgint suspėjau betgi žirgas krito
Ir tai ką jums minėjau daug anksčiau
Mirtis per mano kūną nusirito

2010 03 06

Žalgiris

Minėtame epizode
Mažasis Vytautas
Užaugęs Vytautu Didžiuoju
Vis dar atsigręžia
Jei švelniai pašauksi „Vytuk“

V
KNYGA

IŠĖJĘS
MIESTAS

Išėjęs miestas

Kaip šviečia saulė Džono pirtyje,
O mano šalyje jau vaikšto lietūs.
Įstrigo tartum rąstas akyje
Ir paštas, ir žioplių kordebaletas.

Atrodo – viskas antrame plane
Čia vyksta. Vėjas parke plėšikauna.
Net mero skrybėlė nebenauja,
Ko bepaklausi – rėkia: myliu Kauną!

Didingas šis bažnytkaimis, kadais
Prezidentu ir viešnamiais garsėjęs,
Ministrais ir poezijos žiedais,
Nūn elgetaut į Lietuvą išėjęs.

Kur miestas šis, tautos triukšmadarys,
Nustelbęs kauksmą Geležinio Vilko?
Išėjo ir daugiau nebesugrįš –
Kaip kilpoje Akropoly sutilpo!

Nerėki! Saulė Džono pirtyje
Taip degina, kad net meniskai trupa,
Ir jei tau daros bloga šalyje,
Važiuok kitur, kad pasikeltum ūpą.

Aš liksiu čia – kur pakastas šuva,
Žinodamas gerai, kad kito tokio
Nerasiu niekur! Čia jo Lietuva –
Kiek liko jos po Švento Vito šokio!

2009 09 09

Niekada nebus to paties

– A. A. Jonynas

Trimatis alebastras, trigrama,
Tritonas plaukia, aidi kamertonas.
Galėjo būti nuotaika gera,
Dabar, deja, tik muilas ir planktonas.

Visur planktonas – minta banginiu,
Bangolaužyje mūšos nesiliauna.
Po mūšio mūzos įrašas meniu:
„Skaniai pavalgiau! Baisiai myliu Kauną.“

Stebuklai nepakyla nuo lėkštės,
Raktikaulis apgraužtas neatgyja
Anei šeivikaulis. Tad to paties
Įpilk, barmene! Viešpatie, kaip lyja!

Miesto angelas

Šio miesto angelas esu
Štai anglys štai patrankų angos
Štai plunksnos – kyšo virš ausų
Štai rankos kojos it žabangos
Kada žaibuodamas lekiu
Iš miesto pašto į gelž. stotį
Man dūmai rūksta iš akių
Nes niekaip negaliu sustoti
Juk šitas miestas toks gražus
Bažnyčios merija Alėja
Globoju žmones ir daržus
Jų viražus ir vitražus
Kasdien nors viskas banalėja
Bet kai koks kiemsargis šuva
Piktai į dangų staugti ima
Nasrus užspaudžiu jam ranka –
Gana apie nusivylimą.

Aš Laimės Angelas esu
Ne Laisvės – tą dažnai rakina
Kalėjimuos prie sandėlių
Aš angelas iš pašaukimo
Ak atsipeikėki žmogau
Rėkiu į ausį užmiegotą
Pats laikas žadint miestą tau
Apglėbk varinį mano stotą

Apie pranašus

Papokštaut leista žiauriai ir žaismingai,
Ir vėl kažkur kairėn nusirašei!
Taip, buvo metas – virto medžiai, linko
Nuo svorio dar ne tokie ąžuolai.
Žadėjo svieto pabaigą, žėrėjo
Kalbom prie karalystės pamatų,
Tačiau kas metai tik daugėjo vėjo
Malūnų džiaugsmui, ir graudėjai Tu.
Vislab tik apsišaukėlis užburtas
Manei – neliks ant akmenio akmens.
Dabar savųjų pranašysčių purtais, –
Kas tau iš to? Tu mirsi – jos gyvens!

2009 08 29

Marinistinis

Aš gyvenu kaip bocmanas tremty,
Išsinarinęs mažąjį pirštelį,
Kalti, ko gero, asmenys treti
Su nosim lūžusiom, bet tai detalė!

Nėra manęs jūreivių sąrašuos,
Nėra ir jūros, man ji iki kelių.
Esmė, be abejo, ne parašuos,
O paršuos, kad elgiuosi kaip paršelis!

Karvelis skrenda, Dieve, skrenda jis,
Kaip jachtos burė – nosimi į šelfą.
Ne mano pupos, anei šis kepsnys –
Nukris į damos iškvėpintą šleifą.

Bet kapitonas ilgisi manęs,
Iš ilgesio ilgam išjungia jungą.
Po nosim burba: tas tikrai nemes
Jūreivio darbo arti pas Kolumbą!

2009 09 03

Chaldėjai

Kas tau iš to, išvargintas chaldėjau,
Žvelgiąs iš proto bokšto aukštumų
Tu pasenai, o aš neišpindėjau
Ir vis naujus gyvenimus imu.
Tu pavargai, o aš rąžausi sočiai
Su tuo pačiu vaikystės negližė.
Tau vynas baigės, man pilni ąsočiai,
Ir naujos aukštumos – dar tik pradžia.
Chaldėjų menas – nuostabus ir kvailas –
Žiedų apsoduos žydi rubinai,
O išmintis juk nepakeičia meilės,
Ir josios formulės tu nežinai!
Ir vėl juokiuos, kai Pizos bokštas svyra
Su rabinais, gyvenančiais jame, –
Greit tėkšis žemėn, o manoji lyra,
Girdi, senuk, dainuos ir po žeme!

Krizė 2009

– O trijų nulių zonoje niūru:
Išėjo vienetas ilgam, negrįžta.
Gerai, kad zonoje dar aveniu
Ir eukaliptai stiprina man ryžtą.

Nėr gabalo žadėto ir nėra
Garantijos, kad nepritrūks ryt duonos!
Kažkur pradingo vienetas, neva,
Jis koalicijoj su milijonais, –

Taip rytą rėkia mano koala,
Su panika žiūrėdama į sriubą.
– Nesibalotiruosi ten, ma ją bala,
Bučiuoju švelniai tavo kailį rudą.

2009 09 03

Pagal Shakespeare

Dar nesuspėjau turto aprašyti
O kaukši antstolis jau plaktuku
Štai toks yra gyvenimas mažyti
Ir nesakyk po to draugams: sunku
Nėra draugų. Beribis Kosmas laiko
Sugniaužęs savo letenoj visus
Kas noksta žydi giriasi be saiko
Vis tiek visų vienodas galas bus
Į jaurą tyliai vežamų į Šiaurę
Į dulkę iš Sacharos dykumų
Atklydęs vėjas jurtą košia kiaurai
Baisu sliekams o jogurtams – ramu.

2009 08 29

Vietovė

Kaštonas. Azija. Kikiliai skraido.
Kuklus bakšišas. Niekad nebuvau
Goslus jaunuolis su skaistuolio veidu
Ir šių vietovių net nesapnavau.

Čia viskas skaisčiai nutapyta. Tonas –
Kaip pasakytų kritikas – taiklus.
Kaštonas. Azija. Chameleonas.
Žetonas mestas. Gal laimikis bus?

Šiobeitas

Ne kartą nekarta, nes nekatra
Ji niekdariams negali nekartoti:
Negeras negras negeria Niaga-
Niagaros, nes negali nugaruoti!

O nugaroj sėkmingai pastile
Pastišas vyksta, padeda patyčios,
Ir visa tai suvokti proteliu
Menku negali menkės ir garstyčios.

Iš broilerio beliko vien duobė.
Debilas buvo, sako draugas Bilas.
Jam atiteko didelė garbė
Užkasti visa tai – lai kyla Nilas.

Užkandus krokodilas į svečius
Atplaukia, regim ir kitus rakandus:
Žiūrėk – slyva tartum svočia nuščius
Ar kontrolierė pramogų užkandus.

Ir taip toliau. O viso pasekmė –
Nelaimės, nelygybė, nebuvimas.
Nei aš tau kūmas, nei tu man mėmė
Iš mėmelio – nelygu karaimas.

Išsipildymas

Iš atlikėjo krūvos atliekų
Pasveikinimų kupsniai rankos šąla
Nereikalingos kliūva už sparnų
Įversdamos vokalą į bokalą

Pašonėj imperatoriško *Rex*
Nesąmonė bet baltuma kartojas
Tiek metų pragulėjus su negre
Tiktai Megrė išpainiot gali kojas

Žemyn nuo nusivylusių stulpų
Upe be valčių pasikliaujant vėjais
Plaukiu vadinas ant tavęs lipu
Kaip tu miela kadaise ir tikėjais

* * *

Aš nežinau kas stovi prie rojalio
Ir varto išsiliejusias natas
Žmogus išėjo dingo iškeliavo
Ir ačiū Dievui šiandien dar ne tas

O kaip pratrūko kupolo kibiras
Kibitkos lekia krenta kibinai
Žmogus išėjo ir atrodo – miręs
O kaip kadais jam laurus kabinai

Ir pyksta Laura verkia odaliska
Ir amžinoji nedega ugnis
Tiktai žaibų visagalybėj tviska
Tau viršum nimbo kabanti mirtis

2010 07 27

Teatrinis

Jei holokausto temos dar nekausto
Tavęs, Vergilijau, rėžk, kaip yra!
Nerūpi parteriui segmentas Fausto,
Kai staugia išprotėjus hetera:
Margarita aš! Ieškau celibato
Mėsos ir defloravimo žiedų.
Aš – dekoracija! Lai nieks nemato,
Kaip būti man primadona gūdu!
Aš kažkieno nuvalkiotas šešėlis
Ant širšių lizdo! Mano Eneida!
Atsitokėk, Vergilijau pašėlęs,
Žinok, tavęs nebuvo niekada!

2008 08 29

* * *

Kasdieną metamas į kasdienybę
Nepatiriu moralinės žalos
Kaskadininkų fiasko saulė žiba
O moterys negrįžta niekados
Negrįžta jauno riterio šešėlis
Įstrigęs tarp antrinių žaliavų
O juk šuoliavo šoko kaip pašėlęs
Kol neįvyko pirmas randevu
Dievų viltims sužibt nebuvo lemta
O juk kalbėjo aiškiai sonata
Šalin darbadienius atgal į Gamtą
Šiandieną šabas bet – šabakšt – Gamta
Į rudenį fantastiškai pasviro
Tarytum jachta braižosi grimzlė
Į dugną tarp nadyro ir punktyro
Kaput – kiaušiniams! Broileriams – eilė!

Šildymo sezono pradžia

Tai turbulencija žiedų, pati Apvaizda
Ne Mastrichto kriterijais matuos,
Pirštus sukišusi į Kristaus žaizdą,
Skausmingą rudenėjimą Gamtos.
Iš ilgumos, kurią radarai siekia,
Iš begalinių sofų platumos
Yra šisai judėjimas į priekį,
Į baltą glėbį rusiškos žiemos.
Įkaitę krosnys dūzgia, o Jemelia
Ant kito šono apsiverčia, kai
Lydekai pažada caraitė meilę,
O tą lydeką tu, sūnau, laikai.

Odė popieriui

Seniausi popieriai – Mao Dzedungo
Tėvynėje, tai žino netgi durnas –
Hieroglifai mįslingi ir tapyba.
Kas Rytus tuos supras? Mėnulis žvairas
Į Tarpupį, žiūrėk, iš amžių dairos,
Papirusinės nendrės Nilo žiba.

Ne vien akmenimis šumerų raštas
Tutanchamoną pasiekė – štai paštas –
Į ritinėlį susuktas laiškelis,
Kad gavo Nefertitė pergamentą
Iš barbarų kraštų, kur ožkos krenta,
Ir, raštininkų džiaugsmui, pinga kailis.

Romėnų neberanda tošis beržo
Su runomis, lietuviai kelią varžo,
Istorijai prasideda sklerozė –
Kaip dar toli lig Gutenbergo staklių,
Tačiau dainuoja vienas dainius aklas,
Kad odos baigias, gimsta celiuliozė.

Ne celiulitas – draudžia celibatas.
Vienuolis celėj Testamentą basas
Iš naujo perrašo ant gelsvo lapo.
Pritiktų melsvas, dar geriau – raudonas
Su monogramomis, gėlėm, o plonas –
Tai tas, kurian gali susukt tabako.

Ne bėga Laikas, betgi popierėja,
Spauda su kamerdinerio livrėja
Staiga jau Ketvirta Valdžia patampa.
Kaip biurokratų popierių daugėja,
Ir nors kompiuteriai virtualėja.
Tačiau iš kompo neišlauši kampo.

Iš Raudonų Žibintų gatvės skriski
Su lėktuvėliais, aitvarais vaikystėn,
Kur žydi margos popierinės gėlės,
Gimimo dieną Mamai dovanotos –
Taip kruopščiai iškarpytos ir spalvotos.
Kad net gerėja tavo popierėliai.

* * *

O žiemą visąlaik daugiau Gamtos
Negu žmogaus: iš sniego ausys kyšo
Kiek netekčių speige ir tiek jau tos
Kad liūtui transplantavo širdį kiškio
Nuo bėgių nuvažiavęs garvežys
Per stadiono žalią veją varo
Vežimą traukia gulbė ir vėžys
O *priedo* juos dar lydeka *padaro*
Iš to paveikslą raidėm padarau
Ir esamo ir nesamo dalyko
Ir tai ką praradau daug padoriau
Atlikčiau tik atliekamo neliko

VI
KNYGA

IŠ LAIŠKŲ KORINTIETĖMS

Iš laiškų korintietėms

Ak švelnioji uzurpatore be tavęs būtų liūdnas Korintas
Iš manęs beliko tik laužas senų dvokiančių
malksnų krūva
O tau juk būtų maloniau matyti dvimetrį jauniklį
Kuriuo kadaise buvau bronzinį kario įvaizdį
Giedantį pergalių dainas dabar lupinėjuos šašus
Pro mėsas pirštą įkišęs stimuliuoju stojančią širdį
Auksiniai yra miesto kupolai ir žydrynė neįveikiama
Dievas grūmoja kumščiu Sauliui iš Tarso mano
Mieloji imperatoriene švelnūs tavi kutuliai
Sušiaušiantys jūros vandenis aš irgi turėjau būti
nukirsdintas
Bet atikai manęs pasigailėjo nūn tūnau šešėlyje
Niekingas vergas laku iš dubenio vandenį
Kuriuo plovei kojas aromatingi aliejai
Persmelkė kvapais mano išdžiūvusias smegenis krioštu
Dvėsuodamas kaip šuva po begalinių lenktynių
Paskui savo uodegą springstu nedėkingu niekingumu
Tarnaičių prieangyje o galėjau būti
Saulius iš Tarso Jonas iš Marso tikinčiųjų
šviesiausiasis Augustas
Tuščia mano niša garbingoji išdavike tai tu užstojai
Mano kelią aukštybėn ir akvedukai dabar ašarų sklidini
Kur mano stovėta metraštininkas pašluos šluotele
Debesėlį dulkelių ir vėl nieko naujo po saule

Dygliuotojo ryklio kepsnys

Kas yra ryklio pilve – auskaras ar laikrodukas
Kas yra baltame pilve ryklio kuris kaip arklys
Aukštielninkas šokinėja per bangų keteras
Gal karūna su brangakmeniais galingiausiam
pasaulio žarnyne o gal
O gal Linčo teismo pasmerktas vienaakis piratas
Pasimovęs ant rėjos junga ar Barbadoso lobis
Aš norėčiau kad būtų lobis ir kad būčiau
verslo ryklys
Todėl šiandien ėdu ryklieną „Bokšto“ restorane
artėdamas prie tikimybės
Kad auskaras bus išspjautas

Valgiai

Geriausia yra rašyti apie valgius.
Geriausia yra rašyti apie tai, ką žinai:
apie Dievą, valgius,
Apie dieviškus valgius, moterį, apie dievišką moterį,
Dar apie mėnesieną, naktipiečius, slapta
atidarytą šaldytuvą,
Pilną valgių, begėdiškai prisiėdi kiek tinkamas,
Nugriūni į lovą, po to prisikelia žmona,
slapta prisiėda,
Ryte atidarai dureles ir nustembi: šaldytuvas tuščias,
Ir pamanai, kad Šventoji Dvasia taipogi valgi
(Kas kitas, jei ne Šventoji Dvasia,
Nes jei viską būčiau surijęs, būčiau sprogęs).

Plyšys

Iš begalinės oikumenos šitos rožės
Iš begalinės oikumenos šitas *Costadoro Negro*
Kur jaučiai ganosi savanoj šitas diemedis
Iš begalinės oikumenos šitas duonmedis
Ir darosi akis pilka
Kai pažvelgi pro Plyšį
Kur raitos begalybės ornamentų muzika
Iš begalinės oikumenos kaip *misericordia*
Prabyla leopardas vejas antilopę
Savanoje melžėja melžia karvę oikumenoje
Rami yra lietuviška pirkia ir duonos kepalas
Nuo duonmedžio nukrinta
Dievas
Po to Plyšys užsiveria ir akys
Pavirsta dulkėm

Kadilakas

Rytas su kadilaku
Pilnas svaigulio.
Kadilakas kaip bulterjeras
Gerai kimba į blauzdas ir kelią,
Be sentimentų, kovinis –
Kas jam rožinis mersas?
Mano rytas,
Mano rytas su kadilaku –
Švelniai glostau jo šoną –
Nubrūžintas,
Pleistras ant mano veido,
Bliacha,
Vakarykščių grumtynių pėdsakai.
Bulterjeras ir rotveileris mano
Kadastrinis kadilakas,
Jo ieško policija,
Jo numeriai mano PIN kodas,
Neišduosiu
Simbiozinės mūsų draugystės,
Stiklo duženų, karmos asfalto,
Nubrūžintas, o kaip švelniai
Urzgia ant rožinio merso –
Patelė –
Taip, su svaiguliu rytas valdingas.

Pūdas druskos

Naktis Farerų salose siaubinga
Naktis Farerų salose
Naktis Farerų
Naktis

Naktis Saskačevano prerijoj siaubinga
Naktis Saskačevano prerijoj
Naktis Saskačevano
Naktis

Naktis poezijoje Lietuvos siaubinga
Naktis poezijoje Lietuvos
Naktis poezijoje
Naktis

Tik Druskininkų naktys būna gražios
Tik Druskininkų naktys būna
Tik Druskininkų naktys
Tik Druskininkų
Tik

Girdi keleivi
Štai atneša Kornelijaus tau galvą
Kietai išvirtus Bložės kiaušinius
Ir pūdas druskos čia nepamaišys

Lietus lietuvį

Dabar kada nelyja o karščiuoja
Galva it epitafija ant kapo
Manau ir epifaniją prieisiu
Keliaudamas epicentran į epą
Epochoje netrūko pavardžių
Kurias lietus nuplovė o dar speigas
O dar Solveiga kur ją kas kada
Čiurkšle nuplovė gaisrine žarna
Myžimo aparatas taisyklingas
Kurį epistoliariniai rašeivos
Taip vengia paminėt lietus lietuvį
Tikru *padaro* tartum čiukčį meškos
Tie žavūs ir jausmingi padarai
Ak susigraudinau neberašysiu
Vis tiek lietus čia viską nuskalaus.

2010 01 22

Vėdrynas

Aš vėplinau į didelį vėdryną
Nors vėlavau tačiau kapojos malkos
Ir taškės skiedros radijo taške
Ir kur vėdrynas niekas nežinojo
Bet tuntais gumulavo vėdalai
Prašvinkęs vėdarų perdimo oras
Taip trukdė veistis skiedroms ir šakalams
Tad apie kokį nebuvimą kalbam
Palaukite aš tuoj pasižiūrėsiu
Į didijį žodyną štai jis guli
Kaip kiškis į segmentą uždarytas
Ir nusičiaudėjus išlaksto gabalais

2009 01 22

Įžvalgumas

Mačiau daug marškų ir marškonių širmų
Širmų žirgų ir tupinčių už pledų
Gražuolių kūnų kūginės spalvos
Nes mėgo jos voliotis šieno kaugėj
Ir kugelis joms buvo neskanus
Tačiau vis tiek bujojo augo viso
Ir žodį „fui“ pakeisdavo į *fuck*
O ką su jom daryti kai degtukas
Sušlapęs ir daugiau neįsižiebia
Nuo marškų niekas nieko neapgins

2009 01 22

* * *

Galerijoj senovinių jaunuolių
Pudra ir kremas dustas smilkalai
Arabiškas varinis smilkytuvas
Į smilkinius kadaise šaudęs spindi
Šioj skurdo neapsakomo bažnyčioj
Galerijoj senovinių jaunuolių
O kas jei jie visi – padirbiniai
Pudra ir dustas mėtinių gražuolių
Svajoklių sudūlėjęs silikonas
Gal ne galerija o galeonas

2010 06 17

Šlepetės į komunizmą

Ar nieks nematė skubančių šlepečių?
Pirmyn į komunizmą josios ėjo
Su būgnais bolševikinėm dainom
Aplenkę Euroviziją ir molį
Tikiuos dabar jos ant geresnio grunto
Jei nesusidėvėjo dar visai
Kaip jų dragužis seras Karlas Marksas
(O buvo juk simpatiškas diedukas
Barzda vešli ir iškištas galiukas
Raudonas buvo tartum komunizmas
Turbūt susidėvėjo jau visai)
O paskui šlepetes keliavo batai
Lakiniai ir auliniai kazematų
Lyg iš gausybės rago ar nematėt
Kur dingo mano vargšas komunizmas
Gal kas pakampėj užvertė vargšelį
Kad pasikėlęs buvo per aukštai

Seno pensininko malda

Kur mano partinis bilietas
Kur mano partinis bilietas
Peršautas partinis bilietas
Partinis bilietas dingo
O jei aš turėčiau alibi
O jei aš turėčiau alibi
O jei aš turėčiau alibi
Pavaryčiau kebabais
Dingo

Dingo mano tėvynėje loja
Balsais netarybiniais
Gyvenu naktį gūdžią
O jei aš turėčiau partinį bilietą
Peršautą partinį bilietą
Tikrą su Lenino atvaizdu
Parodyčiau šitiems
Šūdžiams.

Dingo mano partinis bilietas
Peršautas partinis bilietas
Išgelbėjęs širdį prisimenu
Niekada aš jo neturėjau
Nedavė partinio bilieto
Motina Partija man našlaičiui
Bilieto pagailėjo

Bilietą rodyčiau išdidžiai:
Uostykite gaidžiai
Neturiu dingo
Dingo mano tėvynėje loja
Mano tėvynė dingo
Dabar tai tėvynė dingo

O jei aš turėčiau alibi
O jei aš turėčiau alibi
Alibi partinį bilietą alibi
Visus iššaudyčiau
Pavaryčiau kebabais
Kebabinėje

Dingo mano partinis bilietas

2009 08 20

Pokalbis

Dar ne toki biedni kai omnibusas
Į kalną rieda ne toki biedni mes –
Pasakė ombudsmenas ombudsmenui
Ir šis atsakė: Ne toki biedni mes
Tik pažiūrėk kaip žirgas traukia važį
Ir kitas žirgas traukia ne biedni mes
Tik pažiūrėk kokia graži kariẽta
Tark: karietà, – pataisė ombudsmenas.
Tik pažiūrėki kaip gražiai į kalną:
Čia kartais būna kalnas, čia pakalnė
Pakalnėn mes riedėsim ir be važio
Gerai kad čia ne ašarų pakalnė
Pasakė ombudsmenas ombudsmenui
Ir ombusdsmenas jam atrėžė taikliai
Dar ne toki biedni šatobrianas
Jo lūpom bylojo kad ne biedni mes

2009 09 09

TURINYS

Patackas, Gintaras
Pa358 **Manęs nebus kai kada: eilėraščiai** / Gintaras Patackas. – Kaunas: Kauko laiptai, 2011. 120 p.
ISBN 978-609-95288-0-9

Naujausioje poeto knygoje – šiuolaikinės visuomenės aktualijos, amžinybės ir laikinumo diskursas, sparčiai besikeičiančios visuomenės performansas, atspindintis sultingai bravūrišką kalbos identitetą.

UDK 821.172-1

Gintaras Patackas
MANĘS NEBUS KAI KADA
Eilėraščiai

„Kauko laiptų“ knygynėlis
Leidinys Nr. 1

Redakcija autoriaus
Maketavo Erikas Banys

Spausdino „ARX Baltica“, Veiverių g. 142b, Kaunas
7,5 sp. l.

9 786099 528809